

Duminică, în zi de vară

Carmen

Azi e cea de-a șaptea zi
Ce te-ndeamnă ca să crezi
În acea forță divină,
Îngerii cântă-n surdină.

Mă îndrept cu pașii mici
Pe-o alee cu copaci
Către catedrala care
Clopotele-au dat chemare.

Dar pe drumul ce-am pornit
Deodată m-am trezit
Într-o mănăstire-naltă
Și pe loc sufletu-mi saltă
Căci copaci-s tei în floare
Cu parfum, sfântă răcoare.

Îmi ridic ochii spre flori
Și-s cuprinsă de fiori,
Bolta verde-a mănăstirii
Are semnele iubirii:
Flori de tei sculptate-n ceară.
Duminica-n zi de vară
Mă rog și cred în natură!